

Sygn. akt: I C 6/19 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) **z siedzibą we W.**

przeciwko **D. N.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanej D. N. na rzecz powoda (...) (...)z siedzibą we W. kwotę **9.738,73 zł** (dziewięć tysięcy siedemset trzydzieści osiem złotych siedemdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwoty 9.457,82 zł (dziewięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt dwa grosze) za okres od dnia 18 lipca 2018 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanej D. N. na rzecz powoda (...) (...)z siedzibą we W. kwotę **2.117,00 zł** (dwa tysiące sto siedemnaście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...).

SSR Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 29 maja 2019 r.

Sygn. akt I C 6/19 upr

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 października 2018 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego (...)–(...), powód (...) (...) z siedzibą we W. wystąpił o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej D. N. kwoty 9.738,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 9.457,82 zł od 18 lipca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż przedmiotową wierzytelność nabył 6 listopada 2017 roku od (...) Sp. z o.o. w siedzibą we W. na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Dochodzona wierzytelność wynika z pożyczki udzielonej pozwanej przez zbywcę wierzytelności na podstawie pisemnej umowy o nr (...), zgodnie z którą pozwana

była zobowiązana do spłaty kwoty pożyczki wraz z kosztami w łącznej kwocie 10.000 zł w 36 miesięcznych równych ratach, w okresie od 03 grudnia 2017 roku do 03 listopada 2020 roku. Pozwana spłaciła pożyczkę w zakresie 600,46 zł, a następnie wobec powstania stanu zaległości została wezwana do zapłaty, a po bezskutecznym upływie określonego terminu wypowiedziano jej umowę (k.2-5).

Postanowieniem z 14 grudnia 2018 roku wydanym w sprawie (...) (...), Sąd Rejonowy L., wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie, jako sądu właściwości ogólnej pozwanej (k.5v).

Pozwana na rozprawie w dniu 22 maja 2019 roku potwierdziła zawarcie z poprzednikiem prawnym powoda umowy pożyczki, nie negocjowała kwoty zadłużenia dochodzonej od niej pozwem i wyraziła wolę jej spłaty w ratach, ale dopiero po październiku 2020 roku (k.57-57vczas zapisu: od 00:15:37).

Niniejsza sprawa została rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 listopada 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (pożyczkodawca) zawarł z pozwaną D. N. (pożyczkobiorca) umowę pożyczki nr (...) w kwocie 5.000,00 zł, która została jej następnie wypłacona, na okres od 03 listopada 2017 roku do 03 listopada 2020 roku (§1 ust. 1). Zgodnie z umową całkowita kwota do zapłaty wnosila 10.807,35 zł i obejmowała oprócz całkowitej kwoty pożyczki w wysokości 5.000 zł, także całkowity koszt pożyczki, na który składały się:

- odsetki naliczone za cały okres obowiązywania umowy – 807,35 zł,
- opłata operacyjna naliczona za cały okres obowiązywania umowy – 5.000 zł (§ 4 ust. 2). Oprocentowanie pożyczki było stałe i wynosiło 10,00 % w stosunku rocznym (§ 3 ust. 1). Całkowita kwota do zapłaty miała zostać zwrócona przez pożyczkobiorcę w 36 równych miesięcznych ratach, płatnych w wysokości 300,23 zł każda, do dnia 3 każdego miesiąca począwszy od 03 grudnia 2017 roku (§ 5 ust. 1) Za okres opóźnienia w spłacie pożyczki lub spłacie raty albo jej części pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 6 ust. 3).

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***umowa pożyczki (k.36-38),***
- ***harmonogram spłat (k.41-41v),***
- ***potwierdzenie dokonania przelewu (k.40).***

D. N. dokonała spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...), w łącznej wysokości 600,46 zł.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 30 grudnia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zawarła z (...) (...)z siedzibą we W. ramową umowę sekurytyzacyjną, na podstawie której 6 listopada 2017 roku przeniosła na powoda wierzytelność względem pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...).

Dowody:

- ***ramowa umowa sekurytyzacyjna wraz z załącznikiem nr 1 (k.28-33v),***
- ***wyciąg z ksiąg funduszu (k.35).***

Pismem datowanym na 21 listopada 2017 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zawiadomiła pozwaną o przeniesieniu pożyczki na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. i tym samym o zmianie pożyczkodawcy. Pismem z 4 kwietnia 2018 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W., działająca w imieniu powoda, w związku z upływem terminu spłaty pożyczki nr (...), wezwała pozwaną do zapłaty zaległości wynoszącej 900,21 zł w terminie 7 dni, pod rygorem wypowiedzenia umowy, a następnie pismem z 8 maja 2018 roku wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki z zachowaniem 1 miesięcznego okresu wypowiedzenia pod warunkiem nieuregulowania w okresie wypowiedzenia całości wymagalnego zadłużenia, które na dzień 8 maja 2018 roku wynosiło 1.205,37 zł. Pismem z 13 sierpnia 2018 roku pozwana została wezwana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 9.773,83 zł z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...).

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***pismo z 21.11.2017 (k.42),***
- ***wezwanie do zapłaty (k.43),***
- ***warunkowe wypowiedzenie umowy pożyczki (k.44),***
- ***ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty (k.45).***

D. N. utrzymuje się z niewysokiej emerytury, którą po dokonaniu potrąceń przez komornika otrzymuje w wysokości 848 zł i posiada szereg zobowiązań finansowych względem różnych podmiotów, z których dwa spłaca po zawarciu porozumień z wierzycielami. Pozwana zamieszkuje wraz ze swoimi dorosłymi dziećmi, które jej pomagają finansowo.

Dowód:

- ***oświadczenie pozwanej na rozprawie w dniu 22 maja 2019 r. (czas zapisu: od 00:03:55).***

Powyższy stan faktyczny, będący bezspornym, Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, które nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Powód swoje roszczenie oparł na art. 509 § 1 i 2 k.c., stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Warunkiem uzyskania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

Podstawą prawną żądania stanowił przepis art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w świetle unormowań kodeksu cywilnego może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny, a do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Okoliczność zawarcia umowy pożyczki przez strony należy uznać za niebudzącą wątpliwości, znajdującą potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w tym w umowie pożyczki załączonej do pozwu. Bezsporne było także twierdzenie powoda, iż pozwana dokonała częściowej spłaty pożyczki - w zakresie kwoty 600,46 zł. Powód wykazał również

istnienie swojej legitymacji procesowej czynnej za pomocą dołączonej ramowej umowy sekurytyzacyjnej wraz z załącznikiem nr 1.

Pozwana nie kwestionowała roszczenia powoda i potwierdziła kwotę zadłużenia dochodzoną od niej w pozwie.

W tej sytuacji Sąd uznał roszczenie w całości za uzasadnione i w pkt 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.738,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 9.457,82 zł za okres od 18 lipca 2018 roku do dnia zapłaty – zgodnie z żądaniem sformułowanym w pozwie.

Art. 320 k.p.c. przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną "moratorium sędziego" i określa, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przepis ten ma charakter wyjątkowy i nie może być interpretowany rozszerzająco. Stwarza on możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, niż to wynika z regulacji prawa materialnego. Uprawnienie do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc wówczas, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczenia byłoby dla strony pozwanej niemożliwe do wykonania lub bardzo utrudnione i narażałoby ją na niepowetowane szkody. Rolą wskazanego rozwiązania jest wydłużenie terminu zapłaty świadczenia przez dłużnika, a tym samym uchronienie go od postępowania egzekucyjnego oraz naliczania kolejnych odsetek. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż procesie cywilnym ochrony dłużnika nie należy stawiać ponad ochronę wierzyciela i niezbędne jest uwzględnienie wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces (wyrok SA w Gdańsku z 31.05.2012 r., sygn. I ACa 242/12, Legalis nr 732578). Tym samym sąd, korzystając z uprawnienia przewidzianego artykule 320 k.p.c., winien mieć na uwadze interesy obu stron postępowania. Jednocześnie wymaga podkreślenia, iż rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty może mieć miejsce tylko w sytuacji, gdy jego spełnienie w tej formie będzie przez pozwanego obiektywnie możliwe.

Na gruncie niniejszej sprawy, pomimo trudnej sytuacji materialnej pozwanej, Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty.

Jak wynika z przeprowadzonych dowodów, w szczególności z oświadczenia pozwanej, utrzymuje się ona z niewysokiej emerytury, którą po dokonaniu potrąceń przez komornika otrzymuje w wysokości 848 zł i posiada szereg innych zobowiązań finansowych, z których dwa spłaca po zawarciu porozumień z wierzycielami. Pozwana zamieszkuje wraz ze swoimi dorosłymi dziećmi, które jej pomagają finansowo.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, w ocenie Sądu, rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty byłoby nieracjonalne, ponieważ pozwana nie wykazała, aby w ogóle dysponowała środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku. D. N. dotychczas nie próbowała wywiązać się w jakimkolwiek zakresie ze swojego zadłużenia względem powoda, a zatem w ocenie Sądu nie występuje u niej wola dobrowolnej spłaty, lecz przede wszystkim chęć odłożenia w czasie konieczności uregulowania zobowiązania, do czego nie może służyć instytucja przewidziana w art. 320 k.p.c. Pozwana nie gwarantuje możliwości wywiązania się z obowiązku wobec strony powodowej w sytuacji rozłożenia zasądzonych świadczenia na raty, a ponadto uwzględnienie jej wniosku o zasądzenie spłat dopiero po październiku 2020 roku, pozostawałoby w rażącej sprzeczności z interesem powoda.

Na marginesie trzeba zauważyć, że nie ma żadnych przeszkód do ewentualnego zawarcia przez same strony porozumienia dotyczącego spłaty długu w ratach, już po uprawomocnieniu się wyroku.

O kosztach procesu w pkt 2 wyroku Sąd postanowił w myśl art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Powód wygrał proces w całości, dlatego pozwana jest zobowiązana do zwrotu na jego rzecz kosztów procesu. Zasądzona z tego tytułu kwota 2.117 zł obejmuje: 300 zł opłaty sądowej od pozwu, 1.800 zł wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej, ustalonego w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) oraz 17 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

- (...);

3. (...)

W., 10.07.2019

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska